

— Аман! Аман! узвикују они на то. Како можете да му верујете? Превариће, паша зотен!

Уопште споразум је овде рђаво примљен. А наравоученије је лако извући.

Многи опет прочитали чланак г. Божовића „Наша брига“, па званични кругови љути, а онима из опозиције мило. Они питају за емигранте:

— Је ли у Београду Рецеп Шаља?

— Није. Чуо сам да је у Сарајеву.

Није мали број оних, који ће вам на завршетку рећи:

— Море, нека је жива Србија! За све ћемо друго лако.

— Море, нека је жива Шипнија! одговарам ја. За Србију ич не брините!

Кад погледате са асфалтираних тротоара главне улице у радње слабо ћете видети купаца. Истиче се нова фирма „Српско-албанске банке“. Добар је натпис, али бих рекао да није посао много разгранат. Уосталом све то зависи од величине капитала. Звони на вечерње и пролазе млади католички попови. Достојанствено корача средином улице једна војничка патрола с напуњеним пушкама. Чиновници излазе пред кафане. Они раде од седам до један по ручку. Канцеларије су затворене после подне. Неки пиљар хвали бостан публици: „Оф, оф, оф!“. Некуда жури енергични префект Скадра Муса Јука. А потпуковник Мало-бег шета лагано с рукама на леђима.

— Пасош ми је код вас у жандармерији, кажем г. Муси Челебији, чиновнику, који на том послу ради. Нисам знао да не радите по подне, а сутра идем у Тирану.

— Молим вас, одговара он нашим језиком, у колико часова желите да дођем у надлештво пре канцеларијског времена, утолико ћу доћи да визирам.

Српско-хрватски језик је међународни у северној и средњој Албанији. Њиме се искључиво и споразумевају странци, ако албанском нису вични. Мешамо се, па тако. И онда није чудновато оно, што причају за Цена-бега. Сазвао он све главаре са севера и држи им говор. „Нама су“ каже он албански, „на првом месту потребни до-